

Η σημερινή εόρτιος ημέρα, Σεβασμιώτατε πάτερ και Δέσποτα, σεβαστοί μου πατέρες και ευσεβέστατοι χριστιανοί, λαμπροφορεί τη δόξα και το κλέος της Μιάς, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας μας. Λαμπροφορεί την ορθή δόξα, αλλά και την ορθή πίστη, οι οποίες οδηγούν μας εις πάσαν την αλήθειαν. Σήμερα η Εκκλησία προβάλλει την ορθόδοξη πίστη ως το αυθεντικό πρότυπο και τη γνήσια έκφρασή της στο πέρασμα των αιώνων. Μια πίστη, η οποία έλαμψε και θριάμβευσε στα ιερά πρόσωπα των αγίων μας.

Λιτανεύοντας τις ιερές εικόνες, διακηρύσσουμε ότι η Ορθοδοξία στήριξε και στηρίζει την Οικουμένη. Χάρη στα αίματα των μαρτύρων και τον μόχθο των Πατέρων έφθασε και παραδόθηκε ως εμάς. Χάρη σε αυτούς, ο πανηγυρικός εορτασμός της Αναστηλώσεως των Ιερών εικόνων γίνεται ως σήμερα συνεχώς από το 843 μ.Χ, όταν η αυτοκράτειρα Θεοδώρα και ο Πατριάρχης Μεθόδιος αποκατέστησαν τις ιερές εικόνες στις θέσεις τους.

Σημαντική ήταν η συμβολή της Ζ' Οικουμενικής Συνόδου το 787 στη Νίκαια, η οποία συνετέλεσε τα μέγιστα στην αποδυνάμωση των αιρετικών εικονομάχων. Οι ιεροί Πατέρες μας δίδαξαν πως τιμούμε και δοξάζουμε τους Αγίους μας. Τους Αγγέλους. Την Παναγία μας ακόμη περισσότερο. Αλλά μόνο στον Τριαδικό Θεό προσφέρουμε λατρεία. Άλλο τιμή και σεβασμός και άλλο λατρεία. Η τιμή και ο σεβασμός «διαβαίνουν επί το Πρωτότυπον» κατά τη διδασκαλία το Μ.Βασιλείου.

Δανείζομαι για μια πληρέστερη θεολογική γνώμη, τους δικούς σας λόγους Σεβασμιώτατε πάτερ, από παλαιότερα εγκύκλιο της σημερινής εορτής: «Το πρόσωπο του Χριστού δικαιούμαστε να το εξεικονίζουμε και επιβάλλεται να το έχουμε συνεχώς μπροστά στα μάτια μας, προκειμένου να διαβαίνει ευκολότερα η προσευχή μας στον Θρόνο της Μεγαλωσύνης Του.

Όντες αδύναμοι ως άνθρωποι χρειαζόμαστε την εικόνα που θα μας μεταφέρει από τη σωματική όραση στην πνευματική θέα. Η βυζαντινή εικόνα δεν είναι μια απλή ζωγραφική αναπαράσταση με την υπογραφή του καλλιτέχνη της.

Δεν είναι ένα διακοσμητικό στοιχείο του Ναού, αλλά μια κλήση για λειτουργική βίωση των εικονιζομένων. Μια προσωπική κατάφαση στην άμεση παρουσία του όλου εκκλησιαστικού σώματος – ζώντων και κεκοιμημένων – στην ανακεφαλαίωση της δημιουργίας, που πραγματοποιείται κάθε φορά κατά τη Θεία Ευχαριστία, τη συνεχή ανάμνηση του Μυστικού Δείπνου.» (Ποιμ. Εγκ. Μαρτ 2017)

Παράλληλα η σημερινή εόρτιος ημέρα, 17 Μαρτίου, λαμπροφορεί και έναν εκ των εκλεκτών καρπών της Ορθοδοξίας. Τον όσιο και θεοφόρο Αλέξιο, τον άνθρωπο του Θεού. Τον άγιο ο οποίος θέλησε απαλλαγμένος από κάθε τι εγκόσμιο να ζει «μόνω Θεώ επιγινωσκόμενος», λυτρωμένος από την έλξη προς τα πρόσωπα και τα υλικά αντικείμενα. Μόνο ο Θεός και αυτός, ώστε δικαίως να του ταιριάζει και η προσωνυμία του ανθρώπου του Θεού.

Μας κάνει εντύπωση. 17 ολόκληρα χρόνια έζησε στον πατρικό του οίκο, χωρίς να γίνει αντιληπτός ούτε από τους ίδιους του τους γονείς, ενδεδυμένος «ρακώδη και πολύρραφα» ιμάτια. Στεκόταν στο νάρθηκα του Ναού της Θεοτόκου δοσμένος ολοκληρωτικά στην εργασία της καρδιακής προσευχής.

Όμως «τιμή αγίου, μίμησις αγίου εστί». Και σήμερα, η τοπική μας Εκκλησία καυχάται, γιατί αυτό το δρόμο της ολοκληρωτικής αφιερώσεως και της θερμής αγάπης στο Θεό ακολούθησε παιδιόθεν, ως γνήσιος μιμητής του αγίου, ο σεπτός Ποιμενάρχης μας Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νικαίας κ. Αλέξιος, ο οποίος σήμερα άγει τα σεπτά του ονομαστήρια.

Σήμερα η τοπική μας Εκκλησία εορτάζει τον φιλόθεο και φιλόανθρωπο πνευματικό της πατέρα. Το άνθος και κλέος της σεβασμίας των Ιεραρχών χορείας. Τον άξιο κυβερνήτη του νοητού πλοίου της Μητροπόλεώς μας, εις τύπον του πραγματικού πηδαλιούχου της Εκκλησίας μας Ιησού Χριστού. Ενός επισκόπου ο οποίος εκφράζει και φέρει πιστά την αξία και την τιμή των παλαιών της Εκκλησίας Αρχιερέων.

Οι μνήμες όλων ανατρέχουν 24 χρόνια πριν. Στην πανευφρόσυνο εκείνη ημέρα κατά την οποία η Ιεραρχία της Εκκλησίας της Ελλάδος υπό την προεδρία του Μακαριστού πλέον Αρχιεπισκόπου κυρού Σεραφείμ, την 25^η Ιανουαρίου 1995 συσχεψάμενη «εν Αγίω Πνεύματι», εξέλεξε τον Αρχιμανδρίτη π. Αλέξιο Βρυώνη, Επίσκοπο και Μητροπολίτη Νικαίας. Η ημέρα εκείνη σηματοδότησε και την αφετηρία μιας πλούσιας πνευματικής ποιμαντορίας και ενός θαυμαστού έργου.

Ως γνήσιος εργάτης Χριστού φρόντισε πρωτίστως για την εύρυθμη λειτουργία των Ιερών Ναών, χειροτονώντας έως σήμερα 54 ιερείς του Υψίστου οι οποίοι υπηρετούν τις ενορίες των 7 δήμων της μητροπολιτικής μας περιφέρειας. Παράλληλα φρόντισε όλα αυτά τα χρόνια για την ανέγερση νέων ιερών ναών, αλλά και τον ευπρεπισμό των ήδη υπαρχόντων.

Σημαντικό του μέλημα έως σήμερα, όχι μόνο η πνευματική ανακούφιση του λαού τη Μητροπόλεώς μας, αλλά και η υλική. Ο στόχος αυτός επετεύχθη με την άρτια οργάνωση του γραφείου Προνοίας, τη δημιουργία 16 συσσιτίων στις ενορίες για την προσφορά καθημερινού φαγητού, αλλά και τη δημιουργία κοινωνικού Ιατρείου και Φαρμακείου για την περίθαλψη ασθενών.

Σήμερα ο αριθμός των οικογενειών που στηρίζονται οικονομικά, υλικά και φαρμακευτικά από τη Μητρόπολή μας ξεπερνούν τις 3000. Πρέπει να γνωρίζουν όλοι πως κάθε ημέρα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας,

φροντίζει προσωπικά, σε τόσο δύσκολους καιρούς, για να βρεθούν πόροι οι οποίοι θα εξασφαλίσουν τα αναγκαία για τους άπορους συνανθρώπους μας.

Ανύστακτος εργάτης. Η πόρτα του γραφείου του, πάντα ανοικτή. Καθημερινά δέχεται όποιον θελήσει να τον επισκεφθεί. Πάντα ευδιάθετος και πάντα πρόθυμος. Πάντα ευγενής, όπως αρμόζει σε έναν γόννο μιας ηθικής και με αρχές οικογενείας από το νησί της Κεφαλονιάς.

Απλός, μεγαλόψυχος, καρτερικός, πάντα δίπλα στο ποίμνιό του και ιδιαίτερα στους νέους. Να τους βραβεύει, να τους συμβουλεύει, να τους επισκέπτεται στις πανέμορφες κατασκηνώσεις μας και να φροντίζει να μην τους λείψει τίποτα. Και εκείνοι να σκύβουν, να φιλούν ευλαβικά το χέρι του, νοιώθοντας την πατρική στοργή του.

Το σημαντικότερο όμως έργο και μεγάλο του όνειρο υλοποιήθηκε τον Απρίλιο του 2004, όταν μετά από προσωπικό μόχθο και υπερνίκηση ποικίλων εμποδίων, κατέθεσε το θεμέλιο λίθο της Ιεράς Μονής των Αγίων Πατέρων Σχιστού Περάματος. Σήμερα μπορεί και καμαρώνει τους καρπούς των προσπαθειών του, ατενίζοντας έναν υπέρλαμπρο πνευματικό φάρο, έναν τόπο αγιασμού, μία εστία φιλανθρωπίας, ένα κέντρο προσευχής.

Η εφετινή συγκυρία της μεγάλης εορτής της Ορθοδοξίας και της μνήμης του Οσίου Αλεξίου του ανθρώπου του Θεού, μας επιτρέπει να αναζητήσουμε και να εντοπίσουμε το ιδεώδες της ορθής πίστεως όχι μόνο στους αγίους της Εκκλησίας μας, αλλά και στον ίδιο τον ποιμενάρχη μας. Η πίστη θεωρείται γνήσια όταν γίνεται μαρτυρία. Ο άγιος Ιάκωβος ο αδελφόθεος αναφέρει ενδεικτικά: Ποιο είναι το όφελος αν κάποιος ισχυρίζεται ότι έχει πίστη και δεν την αποδεινύει με έργα;(2,14) Η πίστη χωρίς έργα είναι νεκρή.(2,26).

Σεβασμιώτατε,

Τα έργα σας είναι αυτά που μαρτυρούν το μεγαλείο της πίστεώς σας. Επιτρέψτε στον ομιλούντα να καταθέσει και την προσωπική του μαρτυρία διότι ως τέως πρωτοδιάκονός σας 2 και πλέον έτη, δεν θα μπορέσω ποτέ να διαγράψω από τη μνήμη μου όλα αυτά τα οποία είδα, άκουσα και «αι χείραις μου εψηλάφησαν».

Αλησμόνητες θα μου μείνουν οι Θείες Λειτουργίες κατά τις οποίες είχα την τιμή να σταθώ στο πλάι σας. Ποτέ δεν θα ξεχάσω τα χιλιάδες τρόφιμα και τα χρηματικά ποσά που μοιράσατε σε συνανθρώπους μας που τα είχαν ανάγκη. Όχι μόνο αυτά που μοιράστηκαν στο επισκοπείο ή στο Πνευματικό μας κέντρο, αλλά και αυτά που μοιράσαμε από πόρτα σε πόρτα σε σπίτια που μόνο εσείς γνωρίζατε πως τα είχαν ανάγκη.

Πως να ξεχάσω την αγωνία σας για εμένα και την οικογένειά μου, κυρίως τον πρώτο καιρό κατά τον οποίο υπήρξα άμισθος κληρικός. Αγωνιούσατε και εσείς μαζί μου για να μην λείπει τίποτε από το σπιτικό μου και κυρίως από τα παιδιά μου. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τα χαμόγελα των ανθρώπων, στα νοσοκομειακά και σωφρονιστικά ιδρύματα που επισκεπτόμασταν, τη συγκίνηση όταν πλησίαζαν για τον παρηγορητικό λόγο αλλά και την πατρική σας ευχή.

Ευχαριστούμε και δοξολογούμε τον πανάγαθο Θεό για το μεγάλο αυτό δώρο που έκανε στη ζωή μας να αποτελούμε πνευματικά σας τέκνα. Με αισθήματα τιμής και αγάπης προς το σεπτό πρόσωπό σας, παρακαλούμε να δεχθείτε τις ολόθερμες και εγκάρδιες ευχές μας για την ονομαστική σας εορτή.

Ο Τριαδικός Θεός να σας χαρίζει πλούσια τα ελέη του και να σας αξιώνει να εορτάζετε μέχρι βαθυτάτου γήρατος τη χαρμόσυνη αυτή ημέρα, με σταθερή υγεία και ακμή δυνάμεων.

Αμήν